Zborník súťaže Moja škola 2014

www.galeje.sk

Milí čitatelia!

Celý školský rok 2013/2014 sa niesol v znamení 25. výročia založenia našej školy, ktorá si za toto obdobie získala svoje pevné miesto nielen v Košiciach, ale aj na celom Slovensku. Svedčia o tom mnohé ocenenia, ktoré naši žiaci získali na celoslovenskej i medzinárodnej úrovni nielen v matematických, ale aj v literárnych, robotických, jazykových či prírodovedných súťažiach.
A v neposlednej miere o jej kvalite svedčí aj úspešné pôsobenie našich absolventov v rôznych pracovných pozíciách na celom svete.

V rámci osláv sme zorganizovali slávnostnú akadémiu, besedy s autormi vlastnej tvorby, redaktormi školského časopisu, žiackeho rádia a organizátormi matematických súťaží. Vyvrcholením osláv je vyhodnotenie literárno-výtvarnej súťaže Moja škola. Najúspešnejšie príspevky tejto súťaže sú obsahom zborníka, ktorý práve držíte v ruke.

Bolo veľmi príjemným prekvapením pre organizátorov s akým záujmom sa medzi žiakmi, nielen našej, ale najmä ďalších základných i stredných škôl, táto súťaž stretla. Stáli pred veľmi náročnou úlohou vybrať víťazov a ďalších ocenených, hoci ocenenie za snahu si zaslúži každý, kto sa do nej zapojil. Svedčí to o tom, že nie vždy zvíťazí počítač či televízor nad ľudskou tvorivosťou. A to je pozitívne zistenie.

Dovoľte mi poďakovať sa touto cestou všetkým, ktorí sa na súťaži Moja škola podieľali: organizátorom – PaedDr. Helene Duffekovej a Mgr. Miroslave Štefancovej, učiteľom, ktorí na jednotlivých školách vyberali príspevky do súťaže a v neposlednej miere všetkým, ktorí sa do nej aktívne zapojili. A ak aj v tejto súťaži neboli úspešní, verím, že budú aj naďalej kreatívni a tvoriví. Veď kreatívny človek je motivovaný túžbou dosiahnuť úspech a nie túžbou poraziť iných. A ktovie, možno raz budeme čítať ich vlastné knihy či obdivovať na výstave ich výtvarné práce.

PhDr. Ľubomír Sobek
riaditeľ školy

Výsledky súťaže Moja škola 2014

Literárna disciplína

Základné a stredné školy (okrem nášho gymnázia)

POÉZIA

1. kategória – 1. stupeň ZŠ

1. miesto: Sofia Lešková, Súkromná spojená škola, Starozagorská 8, Košice

2. kategória – 2. stupeň ZŠ

1. miesto: Matej Bačo, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

2. miesto: Ema Sopková, ZŠ Košická Polianka

3. miesto: Laura Kundráková, Natália Sitárová, CZŠ sv. Košických mučeníkov, Ždaňa

PRÓZA

2. kategória – 2. stupeň ZŠ

1. miesto: Samuel Albrecht, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

2. miesto: Dominik Kovács, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

3. miesto: Dárius Pacholský, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

3. kategória – študenti SŠ

1. miesto: Alexandra Lacková, Športové gymnázium, Tr. SNP 104, Košice

Gymnázium, Alejová 1, Košice

POÉZIA

2. kategória – 2. stupeň ZŠ

1. miesto: Samuel Kavečanky, príma A

2. miesto: Andrea Nguyen, príma B

3. miesto: Tomáš Pavlík, príma A

3. kategória – študenti SŠ

1. miesto: Radka Bušovská, sexta

2. miesto: Bibiana Hanzeľová, septima, Ivan Stempak, II. B

3. miesto: Martina Vozárová, II. B

Mimoriadna cena: Viktória Szemanová, III. B

PRÓZA

2. kategória – 2. stupeň ZŠ

1. miesto: Martin Nemjo, príma A

2. miesto: Michal Kolcun, príma A

3. kategória – študenti SŠ

1. miesto: Bianca Palacková, II. B

2. miesto: Patrik Pavlišin, II. B

3. miesto : Viliam Virba, septima, Denisa Olexaková, III. B

Výtvarná disciplína

Základné a stredné školy (okrem nášho gymnázia)

1. kategória – 1. stupeň ZŠ

1. miesto: Erika Verebová, ZŠ Košická Polianka

2. miesto: Daniel Jaroš, Súkromná spojená škola,
Starozagorská 8, Košice

2. kategória – 2. stupeň ZŠ

1. miesto: Ivana Zábavníková, Viktória Zlaczka,
CZŠ sv. Košických mučeníkov, Ždaňa

2. miesto: Natália Tóthová, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

3. miesto: Anthony Martin, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

4. kategória – školy s výtvarným a umeleckým nadaním

1. miesto: Kristian Eib, Súkromná stredná umelecká škola, Košice

2. miesto: Andrea Lengerová, SOŠ A. Dubčeka, Vranov nad Topľou

3. miesto: Martin Fabian, SOŠ A. Dubčeka, Vranov nad Topľou

5. kategória – špeciálne školy

1. miesto: Kolektív 5. A, ŠZŠ, Odborárska 2, Košice

2. miesto: Erika Gézová, ŠZŠ, Odborárska 2, Košice

3. miesto: Vanesa Pondiová, ŠZŠ, Odborárska 2, Košice

Gymnázium, Alejová 1, Košice

2. kategória – 2. stupeň ZŠ

1. miesto: Dávid Erdödy, príma B

2. miesto: Martin Bertko, sekunda A, Lenka Hake, príma B

3. miesto: Viktória Spišiaková, sekunda A

Mimoriadna cena:
Barbora Móreová, sexta

Moja škola

ŠKOLA – päť písmen, každé iné v jednom riadku,
čo ktoré pre nás znamená, poďme pekne po poriadku:

Š – to je šlabikár, prvá kniha z ktorej sme sa čítať naučili,
vďaka nemu sme svet rozprávkových príbehov objavili.
Š - to je naše veľké šťastie, ktoré na Slovensku máme,
a to, že do školy slobodne - bez strachu chodievame.

K - to je biela krieda, ktorou na tabuľu píšeme,
K - sú knihy, z ktorých deň čo deň študujeme.
K – to sú skvelí kamaráti – spolužiaci z triedy,
K - to sú aj kvety, ktoré zdobia v triede parapety.

O - to je ochota učiteľov pomáhať nám v každej chvíli,
a stáť pri nás, aj keby sme chybu na písomke urobili.
O – to je aj odvaha, ktorú v škole stále preukazujeme,
keď s číslami, či písmenami pred tabuľou bojujeme.

L – to je školská lavica, v ktorej denne sedávame,
L – to je lopta, s ktorou sa na telesnej výchove hrávame.
L – to je aj logika, ktorá občas niekam ďaleko zablúdi
a vtedy jedna plus jedna nie sú dva, ale štyri a či tri.

A - tak to je pre nás jednoznačne abeceda,
tá bola v prvom ročníku pre nás riadna veda.
No teraz sme už druháci – žiaci naozaj veľkí,
... a to bol príbeh z našej školy z druhej A triedy.

Sofia Lešková, II. A, Súkromná spojená škola,
Starozagorská 8, Košice

Moja škola

V týchto dňoch je rušno v škole.
veselo a pohyb v kole.
Chystá sa tu nová kronika,
zápis žiakov do prvého ročníka.

Po prvýkrát, keď do školy som išiel,
moj prvý deň učenia nadišiel.
Strachoval som sa veľmi,
ale bola to sranda. Ver mi!

Je to fajn, už som siedmak,
a nebojím sa ani za mak.
Radosť je tu vážne väčšia,
o čom moje šťastné očká svedčia.

A dnes už viem ako na to,
škola moja je mi zlato.
Treba ho len zúročiť,
chcieť sa veľa naučiť.

Naša škola je tá naj,
na pamäti vždy to maj.
Svedčia o tom celoštátne štatistiky
a tiež testy z gramatiky.

Môže prísť aj inšpektor,
o dva roky monitor.
Takto ide za dňom deň,
už sa tomu nevyhnem.

Matej Bačo, VII. B, ZŠ,
Krosnianska 4, Košice

Ivana Zábavníková, Viktória Zlaczka,
CZŠ sv. Košických mučeníkov, Ždaňa

Andrea Lengerová,
SOŠ A. Dubčeka, Vranov nad Topľou

Učitelia a žiaci

Osem rokov v škole kvasím,
hmm..., len zriedka sa hlásim.
A potom prídu hlúpe reči,
že nechápem mnohé veci.

Že som lajdák neposlušný
a rodičia sú zo mňa smutní.
No vysvetľujem svoje činy,
že to nie je bez príčiny.

Komu by sa učiť chcelo,
keď ho majú za tupého.
A keď predsa niečo vyjde,
jednotka ma neobíde.

No učiteľ sa na mňa díva:
„Kde sa ten tvoj ťahák skrýva?“
A obhajoba nie je ľahká,
na také veci som ja krátka.

Ťažko učiteľovi vysvetliť,
že aj na lajdáka sa občas môže
šťastie nalepiť,
učitelia svoje vedia.

A preto lajdákom len tak rýchlo
neuveria:
Že lajdák môže niekedy aj chcieť
a nové veci sa rád dozvedieť.

Ema Sopková, 8. ročník, Základná škola Košická Polianka č.148

Dojmy zo školy

1. V uličke si kráčam malej
škola je o kúsok ďalej.
Každý sa na ňu teší,
tešia sa na ňu hlavne deti.

2. Keď som si tak kráčala, zažiarila mi tvár
pri pohľade na moju školu dochytil ma žiaľ.
Omietka už z nej letí,
utekajú rýchlo deti.

3. Nerobme si oň starosti,
prežili sme v nej kúsok mladosti.
Na škole je málo detí,
ale úsmev im vždy krásne svieti.

4. Prežili sme kritické obdobie,
každý z nás to zvládal v pohode.
Myslím na chvíle krásne,
zapíšme ich do tejto básne.

5. Dvadsať rokov škola mala
veľa nám do života dala.
Prajeme je ešte veľa rokov,
veď už spravila veľa smelých krokov.

6. Žiaci idú príkladom,
neposlušným faganom.
Učitelia a žiaci
sú to dobrí parťáci.

7. Nových žiakov privítame,
na starých s láskou spomíname.
Po tvrdých dňoch driny,
tešíme sa na prázdniny.

Laura Kundráková, 7. ročník, Natália Sitarová, 8. ročník, CZŠ sv. Košických mučeníkov v Ždani

Prečo múzy kopú

Aúúúúúú! Dnes už piatykrát! Zasa ma kopla múza! Aj vám sa to niekedy stáva? Aj vás múza kope až do nepríčetnosti, kým nie ste samá modrina? Ale aký má na to dôvod? Možno si tá malá potvora myslí, že je to zábavné. Keď ste potvora, zabávate sa dosť čudnými vecami. Ale počkať... tu vyvstáva ďalšia otázka. Je vôbec múza potvora? Čo vlastne múza je? Odkiaľ pochádza? A prečo nás kope?! Uf, to je priveľa otázok, nemyslíte? Čo tak si niektoré z nich vysvetliť?

Tu predo mnou je na stole uložený stroj času. (Nepýtajte sa, ako som k nemu prišiel). Keď teraz stlačím tento gombík, malo by nás to preniesť do antického Grécka, kde sa údajne múzy zdržiavajú.

(Na zoznam otázok si môžeme pripísať ďalšiu: Ako sa môžu múzy zdržiavať v antickom Grécku a zároveň nás kopať v modernej dobe?) Takže, stláčam gombík: Bang!

Hop! A sme tu! V antickom Grécku. Práve stojíme na hore Olymp, kde údajne sídlia všetci grécki bohovia. (Ale Ježiško zo Santom tam chýbajú). Teraz sa môžeme opýtať vládcu všetkých bohov Dia, čo vlastne múzy sú, odkiaľ sa vzali a prečo nás kopú? Práve vstupujeme do jeho zlatého paláca. Aha, tam je! Ten slintajúci dedko s dlhou špinavou bradou a bleskom v ruke. Vyzerá, že spí.

Neviem, či by bolo práve najmúdrejšie zobudiť ho. Ale za pokus to stojí.

„Dióó, búdíčéék!“ Uff! Asi som ho zobudil!

„ Kto to tu ručí?!“ ozval sa zrazu hromový hlas.

Ups, dnes asi nemá veľmi dobrú náladu.

„Och, to sme len my,“ ozvem sa slabým zastrašeným hláskom. (Možno vám môj hlások pripadá smiešny, ale vždy je to lepšie, ako sa schovať a urobiť pod sebou mláčku tak, ako ste to spravili práve teraz vy a navyše na novej Diovej rohožke).

„A to vy neviete, že sa nehovorí Dio ale Zeus?! Toto si zasluhuje trest smrti a päť hodín sloviny navyše!“ zručal Zeus. Bang!

Uffffffffff! Tak to bolo o fúz ! Podarilo sa mi rýchlo nás teleportovať späť do modernej doby. Ten starý hlupák nás skoro zabil svojím bleskom! Ledva-ledva, že sme ušli! No nie je to drzosť? Odkiaľ som mal vedieť, že on nie je

Dio ale Zeus! Keď sa skloňuje od Dia, k Diovi atakďalej, nech sa nečuduje, že ho volajú Dio! A navyše, teraz ani nevieme, čo je vlastne múza. Ale nebojte sa, dozvieme sa to. Mám totiž prichystaný plán B! Tentoraz sa opýtame niekoho oveľa spoľahlivejšieho ako Zeus! Viete, ako sa volá? Nie? Napoviem vám – začína sa to na G a končí na E! Stále neviete!? No predsa GOOGLE! Prečo sa namáhať s nejakým pochabým dedkom a cestovať v čase, keď si to jednoducho môžeme vygúgliť?! Nebudem vás unúvať a rozpisovať tu celé svoje gúglenie. Poviem vám rovno, čo som zistil. Dozvedel som sa, že múz je 9, (chudera, ich mama si pri pôrodoch asi riadne vytrpela) a každá ochraňuje jedno umenie. Takže teraz je čas na odpovede na naše otázky.

1. Kto je múza? Bohyňa ochraňujúca nejaké umenie.
2. Ako vyzerá? Ako sexi 20-ročné dievča.
3. Ktorá z nich nás to vlastne pri písaní kope? Kalliopé.
4. Prečo to robí? Lebo chce, aby jej umenie prekvitalo. A navyše si potrebuje občas precvičiť nohy.
5. Ako môže byť súčasne v modernej dobe aj v antickom Grécku????

Tak. Zodpovedal som vám 4 z 5 otázok a navyše ste absolvovali poučný výlet do minulosti, zažili trochu adrenalínu a dozvedeli ste sa, ako sa skloňuje meno Zeus! Máte mi za čo ďakovať!

Samuel Albrecht, VI. A, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

Daniel Jaroš, SSŠ, Starozagorská 8, Košice

Moja škola – dojmy zo školy

Prvý ročník na základnej škole ovplyvní každého školáka. Väčšina sa teší na nových spolužiakov, na školské lavice, ako aj na pani učiteľku. A ako mňa ovplyvnil prvý ročník, ale aj ostatné ročníky? Ja som však svoj prvý ročník navštevoval v Poľsku. Chodil som do poľsko-americkej školy v Štetíne. Tu som spoznal svojich nových spolužiakov, prostredie školy a pani učiteľku. V Poľsku sa deti učia prvé písmenká a prvé texty ešte v predškolskom zariadení a to v nultej triede. Keďže som predtým chodil dva roky do poľskej škôlky, posledný rok som tiež absolvoval nultý ročník. V prvej triede sme už museli ovládať celú abecedu. Okrem poľského jazyka sme sa od prvého ročníka učili aj cudzie jazyky - anglický a nemecký jazyk. Ale to boli len základy. Do školy sme chodili oblečení v uniformách. Mali sme jednu slávnostnú a jednu na každodenné nosenie. Trieda bola dobre vybavená. Mali sme veľa mimoškolských aktivít, výlety do prírody, v zime korčuľovanie na štadióne, v lete jazda na koňoch, výlet do závodu, kde sa vyrábajú vianočné ozdoby. Zároveň som musel zvládnuť aj slovenskú abecedu, učiť sa písať všetky písmenká, čítať šlabikár, počítať matematiku. A na konci školského roka som absolvoval komisionálne skúšky. Vďaka mojej mamke, ktorá ma pripravovala, som to aj zvládol. Môj otec je profesionálny vojak a prvýkrát bol vyslaný do Poľska. Druhý a tretí ročník som už navštevoval na Slovensku v Košiciach. Tu som opäť spoznal svojich nových spolužiakov a pani učiteľku. Pani učiteľka bola milá a dobrá. Boli to pre mňa príjemne strávené dva roky školskej dochádzky. Bol som dobrý žiak. V domácom prostredí som konečne každému rozumel, učil som sa po slovensky, mal som tu aj blízko starých rodičov a najbližšiu rodinu. Ale štvrtý ročník som už nepokračoval na Slovensku, ale v Rumunsku. Otec bol druhýkrát vyslaný v rámci štruktúr NATO do zahraničia. Navštevoval som nemecko-rumunskú školu v meste Oradea. Ako štvrták som síce bol starší, ale práve štvrtý rok bol pre mňa najťažší. Prišiel som do novej školy, triedy, musel som znovu spoznávať nových spolužiakov a aj novú pani učiteľku. A čo bolo ešte ťažšie, nevedel som vôbec po rumunsky a základy z nemeckého jazyka z prvého ročníka mi tiež nepomohli. Predmety ako geografia, história, biológia boli v nemeckom jazyku. Bolo to veľmi ťažké

dorozumieť sa a zvládnuť všetky predmety. Vtedy mi chýbali moji slovenskí spolužiaci aj pani učiteľka. Vlastne, radšej by som chodil do slovenskej školy. Budova nemecko-rumunskej školy bola v horšom stave. V triede sme nemali umývadlo. To bolo iba na toalete. A škola nemala vlastnú školskú jedáleň. Žiaci prvého stupňa boli v jednej budove a druhý stupeň bol v inej budove, na inej ulici. Na druhom stupni som si musel opäť zvykať na nových učiteľov, na novú budovu. Do školy, do ktorej som chodil, bola väčšina predmetov v nemeckom jazyku, no ostatné boli v rumunskom. A aj piaty a šiesty ročník som absolvoval v Rumunsku. Na začiatku som sa nemohol ani spýtať učiteľov, keď som niečomu nerozumel. Najviac ma zaujala matematika a neskôr som sa zdokonalil v nemeckom jazyku, ktorý sa delil na gramatickú a literárnu časť. Postupne som sa naučil nemecky a aj rumunsky. V škole som si zvykol a postupne sa vypracoval. Potom som už mohol komunikovať so spolužiakmi nemecky, anglicky aj rumunsky. Ale popri škole som sa musel pripravovať aj na komisionálne skúšky zo slovenských predmetov, ktoré som úspešne zvládol. Celé víkendy, kým ostatní spolužiaci mohli využiť čas na oddych, ja som svoj čas strávil tým, že som sa pripravoval na skúšky zo slovenských predmetov. A okrem toho som si písal domáce úlohy z nemecko-rumunskej školy na pondelok. Takže veľmi som si víkendy neužil.
Siedmy ročník už navštevujem opäť na Slovensku, v Košiciach. Našťastie poznám prostredie školy, keďže som tu chodil druhý a tretí ročník, mám tých istých spolužiakov ako na prvom stupni. Na druhom stupni som spoznal nových učiteľov. Ľahšie rozumiem učivu v mojej rodnej reči. Konečne mám voľné víkendy.

Je štúdium na Slovensku ľahšie? Pre mňa určite. Spoznal som dve nové krajiny, prostredie, kamarátov, učiteľov. Všade žijú ľudia, všade sa dá zvyknúť. A ako sa hovorí, všade dobre, ale doma najlepšie. Na Slovensku som sa narodil, som Slovák a Slovensko bude pre mňa vždy moja rodná krajina.

Dominik Kovács, VII. roč., ZŠ, Krosnianska 4, Košice

Aká by mala byť škola budúcnosti

Škola bola, je a snáď aj ostane dôležitou inštitúciou na vzdelávanie. Aké boli školy kedysi, viem z hodín dejepisu. Ako vyzerajú v súčasnosti, viem tiež, pretože momentálne som žiakom 7. triedy v 21. storočí. A ako si predstavujem školu budúcnosti? S trochou fantázie – jednoducho.

Školy by nemali v budúcnosti stratiť svoj význam, systém vyučovania by mal ostať vo svojej podstate rovnaký ako dnes. Avšak s nejakými zmenami. Technický pokrok informačných a komunikačných prostriedkov je už dnes na vysokej úrovni, preto si myslím, že notebooky či tablety sa už používať nebudú, ale nahradia ich mobilné telefóny s prístupom na internet, ktoré budú aj nahrádzať naše dnešné zošity. Mobil learning sa stane bežnou rutinou. Bude súčasťou štúdia formou e – learningu, teda vyučovania na diaľku. Tento spôsob určite mnohé deti poteší, pretože nebudú musieť chodiť do klasickej školy, sedieť tam 5 dní v týždni niekoľko hodín, písať s takou „trápnou“ pomôckou akou je pero či ceruza, z ktorej nás bolia ruky.

Vyučovanie bude prebiehať doma, bude to akési samoštúdium. Každý žiak bude mať školský mobil. V danú hodinu sa prihlási cez internet na vyučovanie svojím prístupovým kódom, prihlásenie sa zaznamená v mobilnom telefóne učiteľa kvôli kontrole prítomných a neprítomných žiakov. Mobily budú vybavené aj vysokofrekvenčnou kamerou, cez ktorú bude celá trieda v obrazovom aj zvukovom spojení, vrátane učiteľa. On-line hodina bude mať stanovený presný čas i dátum.

Učiteľ bude manažér, ktorý sa už nebude osobne stretávať so žiakmi, ale bude fyzicky oddelený a vyučovanie bude iba koordinovať. Prakticky sa žiaci budú učiť navzájom a s učiteľom budú mať počas vyučovania rovnocenný vzťah. Už podľa rímskeho filozofa z obdobia staroveku L. A. Senecu: „Ľudia sa sami učia, keď vyučujú“.

Žiaci si budú navzájom dávať rôzne úlohy a zadania, navzájom sa budú dokonca aj hodnotiť. Učiteľ bude na to len dohliadať. Ak by došlo k nejednotnosti, má rozhodujúci hlas. Vyučovacie hodiny budú veľmi zaujímavé, tvorivé i poučné. Vyučovanie predmetov HUV, VYV a TSV budú prebiehať v ZUŠ, v športových a kultúrnych centrách.

Na záver určitého obdobia sa napíšu kontrolné testy, ktoré budú okamžite vyhodnotené v percentách, tak ako to máme na našej škole. Na internete budú zverejnené výsledky o úspešnosti testov jednotlivých žiakov či úspešnosti skupiny, teda triedy. Namiesto vysvedčenia budú žiaci získavať podľa nazbieraných percent v každom predmete certifikáty (tí najúspešnejší) a potvrdenia o absolvovaní daného predmetu (tí menej úspešní).

Toto je moja predstava školy budúcnosti. Ako bude však škola vyzerať skutočne, to neviem. Avšak jedno viem určite: vzdelávať sa je potrebné a vždy bude potrebné, pretože bez toho by sme nemali dnes ani internet, tablety, mobily či iné technické vymoženosti.

Dárius Pacholský, VII. A, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

Erika Verebová,
ZŠ Košická Polianka

Natália Tóthová, ZŠ,
Krosnianska 4, Košice

Dojmy zo školy

Pamätáte si ten deň v škôlke, takzvaný posledný ročník, kedy už nie ste maličký, ale za chvíľku sa stanete veľkými školákmi? Ja si ten deň pamätám ako dnes, aj keď som si naňho musela počkať o rok dlhšie. Polovička mojej triedy odchádzala do školy a spomínam si na ten plač, ktorý som spustila, keď mi oznámili, že ja musím o rok dlhšie ešte počkať. A potom prišla tá osudová chvíľka, kedy sa naplnil môj sen a stala sa zo mňa veľká školáčka. 2. september rok 2002 a ten moment, kedy som s mamkou prvýkrát vstúpila do tých zázračných dverí a zasadla po prvýkrát do školských lavíc. Malé dievčatko odrazu v inom svete. Týmto sa začala kapitola môjho nového života. Prvý stupeň bol zázračný. Spoznávanie nových vecí, prvé prečítané slová, prvý vypočítaný príklad... Samé usmievavé slniečka a včielky. To bolo plaču, keď náhodou niekto dostal rovné slniečko, alebo nedajbože zachmúrené. Jáj, to boli časy, keď sme do školy chodili s radosťou a nevedeli sme sa dočkať nového dňa v nej. A potom prišiel druhý stupeň a s nami začala „biť“ puberta. Školu sme stále brali vážne, veď áno bola to naša priorita, no už nemala takú váhu ako niekedy. Iní učitelia, iný prístup k nám. Očakávali od nás niečo viac. A aj keď sme to sem-tam flákali, stále sme ostali ešte tými vzornými žiakmi. Ja osobne som sa snažila, veľmi. Bol to môj cieľ mať samé jednotky na vysvedčení. Musím povedať, že na základnej škole mi bolo dobre, boli sme v triede dobrý kolektív a aj učitelia si ma vcelku obľúbili. Mala som to rada tam aj preto, lebo to nebolo celkom len o učení sa v lavici, ale vzdelávali sme sa aj ináč. Chodili sme na všelijaké exkurzie a poznávacie výlety. Moja základná škola bola zameraná na volejbal a vďaka rôznym turnajom a zápasom som sa spoznala s veľa zaujímavými ľuďmi. Najlepšou skúsenosťou bol výlet do Bruselu. Taká príležitosť, keď ako pätnásťročná som vycestovala do zahraničia, bola na nezaplatenie. Nielenže som získala nové priateľstvá, ale hlavne som spoznala kultúru iného národa a zdokonalila som sa v angličtine. Za to ďakujem mojej škole, že som nestrávila celý čas iba v lavici, ale že som získala do života aj nové skúsenosti. No všetko raz končí a tak skončili aj moje bezstarostné časy. Prišiel čas ísť na strednú. Navštevovala som gymnázium u nás vo Svidníku, no bolo to iné, ako som si

to predstavovala. Prišiel veľký nával učenia a nikto sa už o nás nezaujímal. Bojovala som len sama za seba. V triede sme neboli dobrý kolektív a necítila som, že by som tam patrila. Škola tiež nebola ničím zaujímavá, v podstate len učenie, učenie, učenie... Učitelia boli ešte z čias mojich rodičov a nemala som rada to stále porovnávanie s nimi, alebo s mojimi staršími sesternicami. Jediné, čo som mala rada na tej škole, boli akcie ako „Uchaľák“ (privítanie prvákov), karneval a najlepšie z toho bol lyžiarsky výcvik. Aj napriek tomu som urobila rozhodnutie a prestúpila do školy v Košiciach. Počula som o nej, že je to veľká „flákarina“, že nič sa nenaučím a že učitelia žiakov neriešia. Hlúposť! Je to tu také isté ako na inej škole. Musíme sa učiť a niekedy mám pocit, že je to tu ťažšie ako na starej škole. No nikdy nebudem ľutovať svoje rozhodnutie. Je mi tu lepšie, som tu šťastnejšia... Našla som si lepších priateľov a hlavne ma teší, že učitelia ma vedia ohodnotiť presne takú, aká som, podľa mojich zásluh a s nikým ma neporovnávajú.

Teraz mám pred sebou ďalšie veľké rozhodnutie a to je, kam ísť na vysokú školu. Dúfam, že sa rozhodnem správne a nebudem nič ľutovať. Chcem niečo v živote dosiahnuť a aj keď to niekedy tak nevyzerá, viem, že bez školy by som to asi nedokázala. Áno, škola je mojou prioritou, no ako každý mám strach a dúfam, že to všetko zvládnem bez problémov...

Alexandra Lacková, III. A, Športové gymnázium, Tr. SNP č.104, Košice

Anthony Martin, ZŠ, Krosnianska 4, Košice

Naša škola

Každé ráno musím vstať,
rýchlo sa poobliekať,
umyť zuby, učesať,
do školy sa ponáhľať.
Taška je vždy plná vecí,
ktoré si nosíme všetci,
aby sme sa mohli učiť,
nechceme sa pritom mučiť,
chceme si to užívať
a vedomosti dopĺňať.

Škola naša slávi sviatok,
nielen dnes či ďalší piatok,
pekne v kľude celý rok,
snáď nikto nestratí krok.
Štvrťstoročie, to je vek,
kopec testov, písomiek,
odpovedí pri tabuli,
v žiackych knižkách zopár gulí.

Každý deň sa niečo deje,
dobré je, keď sa žiak smeje,
vtedy je to pohoda
a nie iba náhoda,
že do školy sa tešíme,
lebo sa tam učíme
a pritom sa bavíme.

Učiteľstvo je poslanie
a nielen povolanie,
lebo my nie sme opice,
čo len derú lavice.

Každý z nás je osobnosť
a keďže je nás viac než dosť,
máte s nami práce veľa,
doviesť nás úspešne do cieľa.

Samuel Kavečanky, príma A

Škola o sto rokov

Do školy novým autobusom,
na prvé poschodie zas výťahom.
Digitálne učebnice
aj nové lavice.

Väčšia skrinka pre každého,
i pre toho mladého.
Digitálna tabuľa je v každej triede,
môžeš naň písať o vlastivede.

Je tu nová telocvičňa,
v šatni zas nová vaňa.
Nové lopty aj bránky,
pred školou sú nové schránky.

Novšie počítače na informatike,
a nové lego na technike.
Na výtvarnej nové výkresy,
a hneď sú krajšie nákresy.

Je tu nová plaváreň,
ale žiadna nová továreň.
Hudobná sála je tiež nová,
a dobre sa v nej spieva.

Andrea Nguyen, príma B

Moja škola

V jednom krásnom meste
na nádhernom mieste,
stojí budova veľká
no a v tej budove sídli naša Alejka.

Na hodinách sa venujeme rôznym aktivitám,
isteže, učitelia radi pomôžu nám.
Taktiež, vládne na hodinách pohodová
nálada
aj keď sa učíme, čo to bola hrôznovláda.

Máme veľké triedy,
a tešíme sa na hodiny prírodovedy.
Naša učiteľka je veľmi milá,
na naše neprimerané správanie je už otužilá.

V našej škole sa veľa krúžkov nachádza
a na tie krúžky veľa žiakov prichádza.
Tieto krúžky dobrí učitelia vedú
a všetkých ich členov ku ,,kvalitám" ženú.

Na tejto škole sa mi veľmi páči,
sú tu dobrí učitelia, ale aj žiaci.
Snažíme sa učiť ako to len ide,
veď predsa vieme, že sa nám to v živote
zíde.

Tomáš Pavlík, príma A

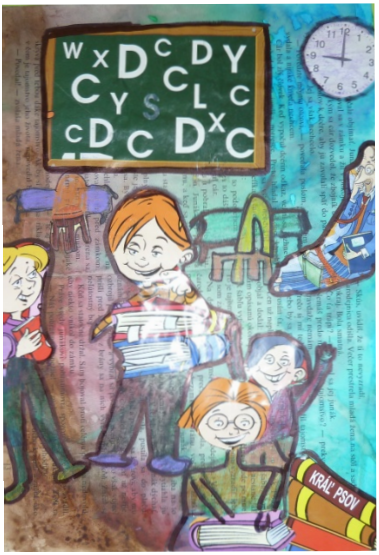

Erika Gézová, ŠZŠ,
Odborárska 2, Košice

Vanesa Pondiová, ŠZŠ,
Odborárska 2, Košice

Naša Alejka

Gymnázium Alejová,
to je budova pre prímanov nová.
No táto škola v apríli svoje narodeniny mala,
dvadsaťpäť rokov oslavovala.

Za ten čas mnoho žiakov veľa naučila,
do života nás o veľa veciach poučila.
Vedomostí nám mnoho dala,
toľko, koľko by dobrá škola dať mala.

Učitelia musia nervy pevné mať,
aby dalo sa s nami nejako vydržať!
My žiaci totižto radi vystrájame,
pretože veľa energie v sebe máme.

Alejka druhým domovom nám sa stala,
na svojich žiakov trpezlivosti dosť mala,
lebo nie všetci chodia s radosťou do nej,
tí až neskôr pochopia, čo bolo cieľom jej.

Behať, baviť sa, zabávať,
na to by nás veru bolo!
Ale pilne študovať,
nikomu by sa už nechcelo.

Škola však je dôležitá,
dá nám toho do života.
Vždy pripraví nás na budúcnosť,
ukáže nám vedomostí cnosť.
Študovať na Alejke - je pre nás hrdosť.

Radka Bušovská, sexta

Moja škola

Štvrťstoročie za nami, čo nás prešlo bránami.
Stovky možno tisíce, obsadili lavice.
Škole patrí veľká chvála, za to, čo z nás vychovala.
Inžinieri, právnici sedeli tu v lavici.
Neraz sa to ťažké zdalo, ale toto zato stálo.
Hľadajú sa ťažko slová, čo nám dala Alejová.

Keď má niekto dvadsaťpäť, túži spoznať celý svet.
Bežať rovno po ceste, neostávať na mieste.
Objavovať nové veci, to by hádam chceli všetci.
Plný batoh nápadov, stále s dobrou náladou.
Taká je aj naša škola, ktorá každý problém zdolá.
Dobre sa v tej škole učí, len sa nechce do papučí.

Geoška či matika, každý si s ňou potyká.
Naši zlatí učitelia – neraz pre nás mučitelia.
Zato, čo dnes všetko vieme, patrí veľké ďakujeme.
Vždy budeme vaši žiaci, hoc z nás budú dospeláci.
A vy pre nás zlatí - milí, čo nás veľa naučili.
Na záver len jedna veta – dali ste nám múdrosť sveta.

Bibiana Hanzeľová, septima

Moja škola

Päťkrát v týždni skoro ráno zobúdzam sa
s nadšením.
Päťkrát v týždni mám tú možnosť stráviť pol dňa
učením.
Päťkrát v týždni sťa špongia nasávam
vedomosti,
päťkrát v týždni aspoň jeden učiteľ ma nazlostí.

A ak náhodou sa stane, že niektorý tak
nespraví,
mojich tridsať spolužiakov s radosťou to
napraví.
A ak k tomu prirátame písomky a úlohy,
môže sa stať, že môj týždeň vyzerá byť úbohý.

Nie je to tak! Veru nie, mám sa výborne,
hovorím to bez nátlaku, celkom slobodne.
Škola pre mňa znamená aj kopec zábavy,
A to aj napriek vedomostiam tlačiacim sa do
hlavy.

Mám šťastie na spolužiakov ako málokto,
vtipní, milí, ochotní - skrátka nad zlato.
Som rád, že som v triede, kde si ľudia
pomáhajú,
takú triedu, vážení, nikde nemajú.

Päťkrát v týždni skoro ráno zobúdzam sa
s nadšením.
Päťkrát v týždni mám tú možnosť stráviť pol dňa
učením.
No zvykol som si a som rád, že som a budem
tu,
štyri roky od vlaňajška až po maturitu.

Ivan Stempak, II. B

Moja škola o sto rokov

Moja škola o sto rokov,
od domu vždy na pár krokov.
Študenti tam budú chodiť,
nebudú mať čas sa nudiť.

Spolužiakov z inej planéty budú mať,
no nebudú sa podľa toho rozdeľovať.
Budú kolektív veľký,
nebudú sa deliť na skupinky.

Do školy nebudú prichádzať na autách,
ale na malých mimozemských raketách.
V dnešnej dobe im to môžeme len
závidieť,
teraz by nenapadlo nikomu to vymyslieť.

Písomky nebudú študenti písať na papier,
ale špecíalny počítač im odpovede bude
čítať z pier.
Odpovede pri tabuli stanú sa minulosťou,
učitelia aspoň prestanú kypieť zlosťou.

No jedno ostane tak ako je,
študentom to snáď úsmev nezotrie.
Učenia bude pribúdať a pribúdať
a deti na zábavu nebudú čas mať.

Na tabuľu nebudú kriedu potrebovať,
myšlienkami na ňu budú písať.
To všetko realitou sa môže stať,
Stačí len 100 rokov počkať.

Martina Vozárová, II. B

Škola o sto rokov

Škola je miesto, ktoré máme všetci „radi“. No rozmýšľal niekto o tom, ako bude vyzerať o 100 rokov ?

Čo tak škola veľká ako Aupark? Obrovský luxusný veľký priestor. Žiadne triedy, namiesto predajní oddelenia venované jednotlivým predmetom. Učebňou biológie by bola botanická a zoologická záhrada, učebňa geografie ako 3D simulátor vesmíru či rôznych pohorí, riek a miest. Telesná výchova vo fitnes centre, namiesto preskoku cez kozu squash, tenis či golf. Na hudobnej miesto spevu digitálna tvorba hudby či mixovanie. A aby si aj telo prišlo na svoje, jedáleň ako miesto so samoobsluhou a veľkým výberom rôznych jedál, nápojov a dezertov – „naber si koľko zješ“. Vlastne prečo si naberať, keď mi obed môže priniesť robot až k stolu? Žiadne knihy, zošity. Malý tablet s nekonečnými informáciami.

Skrine budú väčšie a elektronicky zabezpečené, viac priestoru pre uloženie topánok, úborov alebo vetroviek. Prezúvky budú lietať a vďaka senzorom sa zabráni zrážke alebo pádu.

A cesta do školy? Napríklad rýchlovlakom v sklenenej rúre.

Možno školské budovy prestanú existovať. „Kamenná škola“ sa zmení na virtuálnu. Elektronické médiá, internet, maily, skype, ... Skúšanie prostredníctvom videohovoru, diskusie cez videokonferencie. Namiesto percent za test počet „lajkov“. Všetko pekne z pohodlia domova.

Škola o 100 rokov bude pravdepodobne lepšia a kvalitnejšia. Ktovie, budúcnosť je skrytá vo hviezdach.

Martin Nemjo, príma A

Martin Fabián,
SOŠ A. Dubčeka,
Vranov nad Topľou

Dojmy zo školy

Bol to rok, čo som prvýkrát vstúpil do budovy tejto školy. Konal sa deň otvorených dverí žiakov 5. a 9. ročníkov ZŠ.

Môj prvý pocit bol fantastický. Pri vstupe nás – mňa a moju mamku privítali študenti, ktorí nás zaviedli do jednej z tried tejto školy. Na moje veľké prekvapenie tam boli práve dvaja učitelia matematiky. Privítali ma, usadili za lavicu a mohol som si skúšať poskladať stavebnicu do rôznych tvarov. Nakoniec mi dala pani učiteľka vypočítať minuloročné príklady z prijímačiek. Veľmi ma to zaujalo. Som rád, že ma prijali na túto školu.

Od septembra som zažil veľa pekných dojmov. Prístup učiteľov k nám je láskavý a profesionálny. Na tejto škole sa dá využiť školská knižnica, v prípade hladu aj školský bufet. Škola je vždy čistá a poupratovaná. Na rozdiel od mojej ZŠ sa tu nachádzajú osobné skrinky, do ktorých si môžeme zamknúť naše osobné veci. Najväčší dojem na mňa urobila ISIC karta, slúžiaca súčasne ako mesačník a zároveň je vstupom do školy, čo sa zaznamenáva na www.tiss.sk.

Aké sú moje dojmy zo školy? Úžasné! Zúčastňujem sa rôznych matematických súťaží, ako je napr. MALYNÁR. Takisto som prvýkrát v živote zažil imatrikuláciu. A páči sa mi tiež, že sa tu vydáva školský časopis Gymael.

Som rád, že som jedným zo študentov tejto školy.

Michal Kolcun, príma A

Kolektív 4. A, ŠZŠ,
Odborárska 2, Košice

Škola o sto rokov

Vystúpila som z auta do mrazivého pondelkového rána.
„Čau!" zakričala som na otca a utekala do školy, zatiaľ čo na celom tele som pocítila zimomriavky. Snehové vločky poletovali vzduchom, ale mne sa vôbec nezdali také úžasné a romantické ako predvčerom večer. 'Bože, ako neznášam pondelky!' zakričala som v duchu a zrýchlila tempo. Vošla som cez dvere riadené fotobunkou a na malý displej pritlačila pravý ukazovák. Zasvietilo zelené svetielko a na displeji sa objavilo: Dominika Oravská
Príchod: 07:43 Vstup povolený
V zapätí sa pretočil turniket a mohla som prejsť k šatniam. Vládol tu šum. Každý mal ešte plnú hlavu víkendu. Kráčala som až na koniec ku skrinke číslo 336.
„Otvor sa!" prikázala som a hlasový čip po rozpoznaní môjho hlasu automaticky otvoril skrinku. Nahádzala som do nej veci a ponáhľala sa ešte do bufetu. Vystúpila som z preplneného výťahu a kráčala po lesklej mramorovej chodbe k triede. Počkala som, kým sa dvere predo mnou otvoria a vošla do šera, ktoré tu každé ráno vládne.
„Ahojte.“ pozdravila som sa a usmiala na chlapcov, ktorí sedeli v tlupe predo mnou a rozoberali včerajší výkon našich futbalistov. Kývla som Eli a Radke a kráčala ďalej až do poslednej lavice.
„Ahoj Dads.“ Sedela skolená nad svojím malým ružovým zrkadielkom a na mihalnice si nanášala špirálu. Prevrátila som nad ňou očami a usadila sa.
„Čau, počkaj hneď sa ti venujem, moja, ale ráno som zaspala, neviem, ako by som dnes bez špirály prežila. Veď vieš, dnes sa mám stretnúť s Denisom.“ Konečne sa na mňa pozrela a jej modré oči žiarili radosťou.
„No to teda fakt neviem, ako by si bez tej špirály prežila.“ Zasmiala som sa a zapla notebook. Už len 2 minúty do zvonenia, keď nám vypnú wifi, to sa už google neoplatí zapínať. Zamračím sa na počítač.
„Máš urobenú domácu? Nepošleš mi to prosím ťa?“ samozrejme ako inak, usmejem sa a posielam jej súbor cez lokálnu sieť.
Triedu zrazu zaplavilo svetlo z dotykovej tabule pred katedrou, ktorá sa každé ráno o 8:00 zapne. O pár sekúnd nato sa otvoria dvere a do triedy s klopkaním vchádza pani Žolobaničová. Ako vždy, je dokonale upravená, vlasy ma zviazané do pevného uzla a nad očami silnú linku. Červenú blúzku ma zastrčenú v čiernej po kolená dlhej sukni a na nohách asi 15 centimetrové štekle. Má asi 30, úžasnú postavu a peknú

tvár. Rozhliadla som sa po triede a prezerala si slintajúcich chlapcov, ktorí na ňu hladia ako na božie stvorenie. Ani nechcem vedieť, čo si teraz predstavujú.
Žolka si zložila kabelku, vytiahla z nej notebook a rozhliadla so po triede. „Vypnite si všetci notebooky.“ prehovorila pevným hlasom a všimla som si, ako jej šklbe kútikmi smerom nahor. 'Nebudeme sa učiť? No toto?' rozmýšľam celá šťastná v duchu .
„Vyberte si svoje NanoTouch-e a od dverí skupina A,B,A,B...“ Triedou sa ozval nesúhlasný šum. Deň sa vliekol strašne pomaly, zazvonilo na poslednú hodinu a ja som už teraz začala tlačiť čas na digitálkach na tabuli dopredu. Do triedy vošiel pán Lukáč. Kráčal pomaly spôsobom jeho vlastným a ťažko pritom odfukoval. Je to už pán v rokoch s lysinou na hlave, ktorá sa mu neskutočne leskne. Chlapci si stále robia srandu, že si ju do kabinetu chodí leštiť. Na nohách tie isté hnedé nohavice a staré tvídové sako. Bol to však v skutku milý chlap a učivo nám vždy dokázal vysvetliť. „Dobrý deň žiaci.“ Usadil sa a zahľadel sa do svojho tabletu. „Tak, chce nám prísť niekto porozprávať o minulej téme?“ zahľadel sa po triede, tá okamžite stíchla a nebolo by v nej počuť ani muchu. „Ako som očakával, tak teda príde...“ prstom sa pohyboval po dotykovej obrazovke a niečo si pritom šomral. Zadržiavala som dych, asi som si myslela, že budem pritom ešte viac neviditeľnejšia, ako som túžila byť. „Oravská.“ Dokončil vetu a mne zovrelo žalúdok. Takmer sa dalo počuť, ako všetkým spadli kamene zo srdca. Nadýchla som sa vzduchu, po ktorom moje pľúca už tak bažili a pomalým krokom kráčala pred rozsvietenú tabulu.
„Zdvihni si vlasy!“ prikázal a ja som urobila, o čo žiadal, prezrel mi uši a znovu sa pohodlne usadil. Keby som sa tak nekontrolovala, tak nad ním prevrátim oči.
Odkedy sa prišlo nato, že niektorí žiaci na našej škole používali mikroporty v ušiach, kde mali nahraté celé učivá, toto robí na každej hodine.
„Tak nech sa páči DLM Power Technology a jeho využitie.“ Vzdychla som si a začala rozprávať útržky, ktoré sa mi vybavovali z minulej hodiny. Svetlo v triede sa zmenilo na slabo červené, čo znamenalo minútu do konca. Trieda sa začala baliť a Lukáč vedel, že s tým už nič nenarobí, tak len rezignovane vzdychol, rovnako ako keď to so mnou vzdal pri odpovedi a posadil ma s trojkou. Bežali sme do šatní a čo najrýchlejšie preč zo školy.
Vyšla som do mrazivého počasia a nadýchla sa čerstvého vzduchu. 'Konečne sloboda!' zvolala som v duchu a zaškerila sa.
„Hej baby, nejdete na jedno?“ zvolali na nás Tomáš a Ľubo.
„Prečo nie.“ Usmiala som sa a zamierili sme nimi do neďalekého baru.

Bianca Palacková, II. B

Moja škola o 100 rokov

Píše sa dátum 1. september 2113. Stojím pred vchodom do budovy Gymnázia, Alejová 1 v Košiciach a v hlave sa mi víria slová a spomienky môjho pradeda Jozefa, ktorý študoval na tejto škole pred sto rokmi a spomínal, aké to tu v tých časoch bolo.

Veruže odvtedy nastali obrovské zmeny. Tak rýchlo, ako letí čas a všetko sa modernizuje, automatizuje, no prosto sa mení, tak nastali veľké zmeny aj na tejto škole. Stále je to gymnázium, ktoré je zamerané na metamatiku, chémiu a informatiku, ale spôsoby výučby, učebné priestory, ako aj učebné pomôcky sa veľmi zmenili.

Celá budova je stavaná v štýle samostatných moderných a učebných jednotiek, pričom každá z nich je vybavená novým špičkovým zariadením pre žiakov a učiteľov. Každý žiak má svoje samostatné miesto a pri praktických predmetoch aj samostatné pracovisko. Pred rokmi mi pradedo rozprával o tom, ako chodili do školy s plnými taškami kníh a zošitov, dnes sa všetko zmestí do jedného vrecka alebo menšej tašky. Stačí len malý USB kľúč, na ktorý sa zmestí všetko potrebné, na štyri roky štúdia. Dnes máme predmety, o ktorých predtým ani nepočuli : „ Analyzovanie chemických reakcií pri studenom procese “, ,,Kontrola naplnenosti informácií pre akýkoľvek matematický systém" a podobne. Namiesto schodov sú tu eskalátory, poznámky si píšeme len na tabletoch a iných moderných systémoch, ktoré ostávajú v škole, pretože si všetky potrebné údaje, ktoré budeme doma potrebovať, prekopírujeme na malý kľúč. Keď učiteľ z nejakého dôvodu nemôže prísť na hodinu, odučí predmet jeho hologram, a to bez najmenších problémov.

Práve pre tie vymoženosti si myslím, že nám aj niečo dobré ubudlo a nielen pribudlo. Nie sme nútení toľko rozmýšľať a riešiť toľko vážnych problémov, pretože to za nás niekto, resp. niečo urobí. A hlavne, ako som počul z rozprávania môjho pradeda, veľmi nám chýba spolupatričnosť a kolegialita, jednoducho povedané, kamarátstvo. Každý rieši svoje problémy, bojuje sám za seba a nevníma problémy ostatných, ani tú nádhernú ľudskú vlastnosť, akou je schopnosť rozprávať sa medzi sebou. Všetkému je na vine tá technika.

Budova je, samozrejme, krajšia a honosnejšia. Zveľadila sa jej architektúra, ale aj farebnosť a nápaditosť. Prevažuje modro-žltá farba. Zvonku sú hrany nahradené oblúkmi, strecha má tvar nádherného, dokonale oblého dubáka. Škola, vlastne študenti tohto gymnázia, sú úspešní v rôznych medzinárodných súťažiach, hlavne v matematike a výpočtovej technike. Zostrojili sme už plno vysoko inteligentných robotov, ktoré dokážu pomáhať človeku a hlavne vykonávať práce, ktoré sú pre nás nevhodné alebo nebezpečné. Naším vrcholovým výtvorom je robot R2, ktorý dokáže pomáhať v domácnosti. V chémii zase zdokonaľujeme vzorec pre fotosyntézu, vo fyzike spochybňujeme Einsteinovu teóriu a v matematike sme nabúrali Euklidove vety. Sme prosto o niečo múdrejší alebo aj odvážnejší.

Máme aj modernú telocvičňu, kde je skoro všetko, čo si žiak, ktorý má rád šport, môže predstaviť alebo aj želať, pretože tu máme aj takých žiakov, ktorí cez svoj voľný čas uprednostňujú aktívny pohyb pred riešením matematických alebo informačných problémov. Aj tu si môžeme vypomáhať modernou technikou. Napríklad do brány namiesto brankára môžeme postaviť automat, ktorý dokáže chytiť každú loptu alebo aj puk. Využívame to vtedy, keď je nás málo, predsa len viacerí dávajú prednosť tým počítačom. Mňa moji rodičia stále tlačili k nejakému aktívnemu pohybu, Vybral som si futbal a florbal.

Učiteľský zbor je vedomostne na veľmi vysokej úrovni a je ochotný pomôcť a poradiť. Komunikujeme spolu na hodine, ale, ak je to potrebné, aj mimo vyučovania pomocou mobilov a rôznych komunikačných systémov, ktoré nám umožňujú zastihnúť učiteľa kdekoľvek a akomkoľvek.

Ako som už povedal, sme múdrejší alebo odvážnejší, ale dôležité je, aby sme sa navzájom tolerovali a pomáhali si, tak ako to bolo pred sto rokmi. Ja sa o to budem určite snažiť a tým pozdvihnem našu školu nielen vedomostne, ale aj humánne. Veď aj naďalej sme predsa len ľudia a nie stroje.

Patrik Pavlišin, II. B

Učitelia a žiaci

Učiteľ a žiak, dve bytosti, ktoré spája spoločný cieľ – výchova a vzdelávanie. Ich vzťah je často komentovanou záležitosťou, či už medzi širokou verejnosťou, alebo v médiách. Vyvstáva otázka: „Je vzťah učiteľa k žiakovi taký profesionálny, za aký ho považujeme? Je správanie žiaka na takej úrovni, akej očakávame?“ Obe strany v tomto vzťahu hrajú dôležitú úlohu a je potrebné, aby tolerancia a rešpektovanie jedinečnosti boli kľúčové.

Pre učiteľa i žiaka je preto veľmi dôležité utvárať také vzťahy, ktoré umožňujú vytvárať v triede priaznivú, tolerantnú a pomáhajúcu atmosféru. Ja si myslím, že toto je správna cesta k zachovaniu harmónie v kolektíve. Z vlastnej skúsenosti viem, že postoj učiteľa je veľmi dôležitý a dokáže ovplyvniť, či primárny cieľ – naučiť žiakov novým poznatkom, vychovať z nich dobrých ľudí, alebo sekundárny – pozitívna klíma v triede a priateľské vzťahy v nej.

Vzťah medzi učiteľom a žiakom vyplýva z podstaty výchovno-vzdelávacieho procesu v škole. Učiteľ hodnotí predovšetkým tie schopnosti a konanie žiaka, ktoré sa prejavujú najmä v triede, vo výchovno-vzdelávacom procese, ale hodnotí aj osobné, ľudské vlastnosti, ktoré žiak prejavuje i mimo školy, napríklad na exkurziách či školských výletoch. Toto ale nie je krátkodobý proces spoznávania. Ako aj učiteľ, tak aj žiak máva ťažšie a ľahšie obdobia, či už ovplyvnené rodinou, alebo priateľmi, preto nie je správne súdiť človeka podľa správania sa v krátkom období. Práve tento vzájomný vzťah je dlhodobým procesom, ktorý ovplyvňuje množstvo faktorov a v neposlednom rade práve osobnosť učiteľa, jeho postoj k nám, k žiakom.

Učiteľ a jeho správanie môže pre žiaka predstavovať pozitívny vzor, na základe ktorého si vytvorí kladný postoj k nemu a učeniu vôbec, ale môže to byť i naopak. Ja verím, že práve učitelia sú pre nás žiakov istým hnacím motorom a motiváciou pre zvládanie situácií. Ich osobnostné kvality, prístup na vyučovacích hodinách, vzťah k jednotlivcom dokáže následne ovplyvniť myslenie i konanie žiakov už ako dospelých ľudí. Pre mňa osobne je kladný postoj učiteľa a jeho spôsob výučby veľmi dôležitý, pretože následne sa i ja s takým prístupom pripravujem na jeho hodiny.

Vzťah učiteľa a žiaka považujem za jeden z kľúčových. Vzdelávanie určuje cestu a smer človeka, a tak je práve motivácia to, čo ho ženie vpred.

Učiteľ v nás zanecháva kus seba a jeho prístup a takisto náš prístup k nemu ovplyvňuje vzájomný vzťah.

Aj ja už teraz môžem povedať, že som spoznala takých učiteľov, ktorí ovplyvnili moje myslenie a viem, že ma ich názory, postoje budú sprevádzať v ďalšej etape môjho života. Som za ne vďačná.

Denisa Olexáková, III. B

Naša jubilantka

Školička naša premilá,
pred 25 rokmi svoje brány otvorila.
Odvtedy nás dôležité predmety učí,
šťastie v našich životoch určite zaručí.
Aj mimoškolské aktivity bohaté v nej máme,
Ktorú si vybrať? Vždy nad tým dumáme.
Ak vám na hodinách vaše monológy vyčítajú,
v debatnom krúžku vás určite s radosťou privítajú.
Keď súčasťou tímu stať sa snívate,
zápisy do športových krúžkov zaiste nepremeškáte.
Ste dobrými reportérmi?
Stanete sa v GYMAELi novinármi.
Najradšej však máme senzácie,
Alejácke párty a imatrikulácie.

Keď si dobre zatancujeme,
s novými spolužiakmi sa pozoznamujeme.
Zaujímavé sú aj zahraničné exkurzie,
Londýn alebo Viedeň, to nie sú pre nás len ilúzie.
Ale aj Slovensko radi spoznávame,
nových informácií množstvo načerpávame,
kamarátstva upevňujeme a zážitky vytvárame.
Takáto je Alejka,
tohtoročná jubilantka.
Na jej slávu čaše dvíhame,
k narodeninám blahoželáme.

Viktória Szemanová, III. B

Lenka Hake, príma B

Moja škola

Ako by mala vyzerať ideálna škola? Túto otázku si kladú ľudia už od nepamäti. Keďže ľudia vždy chápali, že pre ich život je vzdelanie nevyhnutné, snažili sa nájsť čo najefektívnejší spôsob, ako získať čo najviac vedomostí. Postupne sa prišlo na to, že azda najlepším spôsobom je tradičná škola akú poznáme dnes. Avšak aj tento spôsob vzdelávania má aj v súčasnosti tiež ešte svoje „slabé miesta". Budem sa snažiť opísať, ako by mala vyzerať moja ideálna škola a ako by sa dal počet týchto slabých miest eliminovať.

Vytvoriť kvalitnú školu a celkovo kvalitné školstvo je veľkou alchýmiou. Vedel by o tom rozprávať nejeden minister školstva v ktorejkoľvek krajine. Je to najmä preto, že dobrá škola je ako skladačka, ktorá sa skladá z rôznych častí, ktoré musia do seba presne zapadnúť. V prvom rade si myslím, že úplným základom kvalitnej školy sú učitelia. Takmer všetko sa odvíja práve od nich a práve oni sú najdôležitejším aspektom pre ideálnu školu. Preto je veľmi dôležité, aby svoje povolanie brali veľmi profesionálne a pojali ho aj ako akési poslanie, pretože výchova mládeže je jedna z najdôležitejších vecí pre spoločnosť. Čo musí vedieť ideálny učiteľ a ako sa ma správať, je veľmi ťažké povedať. Všeobecne však platí, že musí ísť príkladom svojim študentom v správaní, a čo je najdôležitejšie, musí sa snažiť takmer vždy študenta zaujať. Ak väčšina učiteľov spĺňa aspoň tieto dve základné pravidlá a berie svoje povolanie maximálne zodpovedne, potom máme o najdôležitejší dielik skladačky dobrej školy postarané.

Jedným z ďalších predpokladov sú, samozrejme, študenti. Aj od nich závisí, či je škola kvalitnou a najmä pre nich užitočnou inštitúciou. Podľa môjho názoru je to tak, pretože učiteľ sa môže aj pretrhnúť, ale ak študent nemá snahu učiteľa pochopiť a nie je na to ochotný vynaložiť ani minimálne úsilie, prípadne nechápe, že do školy chodí iba pre seba, potom je celé naše snaženie zbytočné. Tomuto sa dá vcelku účinne predísť, ak učiteľ pôsobí na žiaka zaujímavo a snaží sa podať svoj výklad čo najjednoduchšie a najnázornejšie. Splnením tohto faktoru si zaručíme iba veľmi malú pravdepodobnosť výskytu nezáujmu študentov, ktorý sa potom len veľmi ťažko odstraňuje.

Dôležitým aspektom sú aj kvalitne urobené učebné osnovy. Samotné predpísané učebné látky by podľa mňa mali obsahovať iba základné informácie pre všeobecnú inteligenciu jedinca, ale najmä informácie, ktoré dokáže reálne aplikovať pre svoj život a mali by byť iba akousi stručnou koncepciou pre učiteľa, čoho sa má držať, ale inak by sme mali učiteľom nechať voľne pole pôsobnosti.

Ostatné faktory už nie sú až tak dôležité, ale taktiež dokážu výraznou mierou pomôcť učiteľovi a najmä žiakom. Mám na mysli najmä materiálne zabezpečenie škôl. V prvom rade je omnoho jednoduchšie nájsť veľa zanietených a talentovaných učiteľov, ktorí sa chcú svojej práci venovať naplno a čo najlepšie, ak vedia, že za túto ich snahu budú aj adekvátne ohodnotení.

Posledným faktorom, ovplyvňujúcim kvalitu škôl, je aj dostatočná vybavenosť kvalitnými a modernými učebnými pomôckami od učebníc až po futbalové lopty. Je to dôležité najmä preto, aby sa študent cítil v škole komfortne a nič ho v jeho štúdiu neelimitovalo. Musíme sa na to pozrieť tak, že kde inde by sme už mali čo najviac investovať ako do výchovy mládeže, teda našej budúcnosti.

Ak to teda na záver celé zhrniem, pre ideálnu školu sú najdôležitejšie tri faktory, ktorými sú kvalitný a adekvátne ohodnotený učiteľský zbor, usilovní študenti a materiálne vybavenie.

Viliam Virba, septima

Kristian Eib, Súkromná stredná umelecká škola, Košice

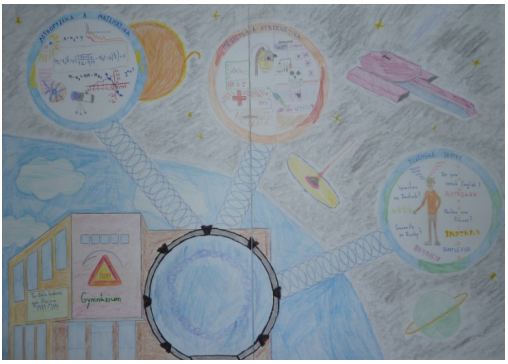

Dávid Erdödy, príma B

Martin Bertko, sekunda A

Viktória Spišiaková, sekunda A

Zborník súťaže Moja škola 2014
pri príležitosti 25. výročia založenia školy
jún 2014
Gymnázium, Alejová 1, Košice
zostavila: PaedDr. Helena Duffeková